

Сто стрѣжа, като сто опашкы,
Все възкривены, рохавы,—
Стъкло гы сякашъ лъскавы....

Вървежеть му юнашкы.
На два му крака надъ петы
Кат' сабя нѣщо възкривено,
Надъ само чело му трепти,
Кат' огънь нѣщо си червено,
И отъ странытъ на плещы
Нѣщо кат' двѣ рѣцѣ мѣхнаты;

Че като гы расклати,
Та хванѣ съ тѣхъ и да тунти;
Той толкозь страшно зарева,
Щото, ви казвамъ, отъ това,
Макаръ че азъ не съмъ страхлива,
Но пакъ, какво да ви рекаъ,

Таквазъ гадина дива!
Токо, я дай ты, Божице, крака,
Па бѣжъ, че тука право....
Отъ дѣ го тамо врагъ догна!

Безъ него азъ на здраво
Съ другытъ нѣхъ ся запозна:
Щѣхъ да го канѣ за да ся спобратимъ,
или-й да ся засватимъ.

Добъръ бѣ той, те си личи,
Исписана му добрината на очи. —
Тѣй както менъ ми ся показа,
Туй само че е май дремливъ,

И много, много срамежливъ.
Сочи да нѣма никаква умразъ.
Смиренно, кротко мя изничаше,
Ей-тѣй, като че мя познава.
Опашката му само шава,
Кога какъ мя погледнеше,
За бѣлѣгъ че е благодаренъ.
Еще и хубавецъ бѣ той на гледъ,
Въ главѣтъ нѣкакъ шаренъ

И по гърбѣтъ, и въредъ —
Въредъ скопусенъ и май на насъ прилича,
Отъ туй и си примыслихъ азъ,

Че той ще да обыча
Высородныйтъ родъ нашъ.

* * *

Но тукъ ъ рѣчь прѣсѣкла
Старата мышка, та и рекла: